

கரும்புலிகள் ஒரு வரலாற்று அபூர்வம்

இத்துவங்கள் எல்லாம் தலைகீழாகி விட்டன. வீறுகொண்டெழுந்த விடுதலைப் போராட்டங்கள் பல இடையில் வெம்பிப் பழுத்தவை போலாகிவிட்டன. அமைதி என்கிற மாயத் திரைக்குள் சமரசங்களும் இயலாமையும் தாண்டவமாடுகின்றன. இப்படியான இன்றைய உலகிலே, பனிப்போர் காலகட்ட நெருக்கடிகளையும் தாண்டி புதிய உலக ஒழுங்கிலுள்ளும் புகுந்து, அதன் அழுத்தங்கட்கும் முகம் கொடுக்கத் தயாராகும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம், 'கரும்புலிகள்' எனும் படை யணியைப் போராட்ட வரலாற்றின் புது விசையாக அறிமுகம் செய்துள்ளது. தன்னலத்தை "தனிநபர் சுதந்திரம்" என்றும், மனித விழுமியங்களற்ற மேற்கூல அதிநவீன இயந்திர வாழ்க்கைமுறையை அறிவியல் வெளிப்பாடு என்றும் கருதி, தற்போதைய புதிய முதலாளிய பொருண்மிய ஒழுங்கின் கவர்ச்சியிலிருந்து விடுபட முடியாதோருக்கு இச்செய்தி, கீரணிக்க முடியாத - ஏன் நம்ப முடியாத - செய்தியாகத் தான் இருக்கும் ஏனென்றால் மனிதகுலம் அன்னாத மனித சக்திதின் அதி உயர் உச்ச வடிவமல்லவா இது!

இன்று கரும்புலிகள் போராட்ட வடிவத்தின் வரைவிலக்கணம் மிகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. முன்னர் சீனப் புரட்சியின்போது மாஹோ, பாரிய மரபுவழி இராணுவங்களிற்கு எதிராகப் போரிட எவ்வாறு 'கெரில்' போராட்ட முறையில் பல்வேறு புதிய உத்திகளைச் சூழ்நிலைக்கேற்ப புகுத்தினாரோ அவ்வாறு, இன்று நவீன போர்முறைகட்கு எதிராகப் போராடும் ஒரு சிறிய தேசிய இனம் தனது ஆன்ம பலத்தை மட்டும் நம்பிப் புகுத்திய புதுவடிவம்தான் 'கரும்புலி' படையணியாகின்றது. "தன்னை இழந்து எதிரிகளில் பலரையோ அல்லது எதிரியின் பலம்மிக்க இலக்கினையோ அழிக்கும் ஒரு படையணியை" உருவாக்கும் எண்ணத்தை தலைவர் பிரபாகரன், தொடக்ககாலம் தொடர்த்தே தனது மனதில் அடைகாத்து வந்துள்ளார். எண்ணிக்கை, படைபலம், கருவிகள் போன்றவற்றில் எதிரியைவிட அளவில் குறைந்த ஒரு போராட்ட அணி வெற்றியடைவதற்கு, வெறும் வீரவேசத்திற்குப் பதிலாக விவேகத்தையும், வீரத்திக்குப் பதிலாக மிக நுணுக்கமாகத் திட்டமிடப்பட்ட போர்த்திட்டமொன்றையும், அதேவேளை தன்னை இழப்பதன்மூலம் இலக்கை வெற்றிகொள்ளும் உத்தியையும் இணைத்து தலைவர் பிரபாகரன், கரும்புலிகள் என்ற புதிய போராயுதத்தை வடிவமைத்துள்ளார் என்பது, 'வரலாறு சொல்லும் செய்தியாகும்.

எனவே, மனித குலத்தின் உன்னத விழுமியமாக - உயரிய சகமாக - பிறர்க்காகத் தன்னை அழித்தல் எனும் தற்கொடைப் பண்பாளர்களைக்கொண்ட படையணியை, வரலாற்றில் சமகாலத்திலோ அல்லது முன்னரோ வேறெங்கும் காணமுடியாது. விடுதலைப் புலிகளின் கரும்புலிகள் பற்றி ஆய்வுசெய்வோர் இதன் தோற்று வாயைப் பழந்தமிழரின் மறவர் போர்ப் பரம்பரையில் - யப்பானிய போர் மரபுகளில் - தொட்டுக்காட்ட முனைகின்றார்கள். யப்பானிய நிலமாணியமுறைச் சமுதாய காலகட்டத்திலே, யப்பானிய சக்கரவர்த்திகளின் முழு நம்பிக்கைக்குரிய போர் மரபு வழிப் பண்பாட்டைப் பின்பற்றும் "சமுராய்" எனப்படும் போர்வீரர்கள், தமக்குரிய போர் மரபாக, தமக்கிட்ட ஆணைகளைச் செய்து முடிக்க முடியாதபோது - தமது மன்னர் தோல்வியைத் தழுவும்போது - தாழ்ந்த மரியாதை மாப்பபு வழக்கம். இது அக்காலகட்ட நிலவுடமைச் சமுதாய மரபாக இருந்தபோதும், யப்பானிய சமுதாயத்தில் இன்றும் உற்கொலை செய்யும் பழக்கம் ஒன்று நிலவுகின்றது. 'செப்பூடு' என்றும், பொது வழக்கில் 'கராகிரி' என்றும் அழைக்கப்படும் பண்டைய போர் மரபின் தற் கொலைச் செயற்பாடு இன்று, அழுத்தங்களிலிருந்து விடுபடும் அவலநிலையாகிவிட்டது. எனவே இதனைப் புலிகளின் பண்பாட்டோடு ஒப்பிடமுடியாது. 2ஆம் உலகப் போரின்போது, 1941ஆம் ஆண்டு டிசெம்பரில், அமெரிக்கப் கடற்படைக் கப்பல்களைப் 'பேர்ள்' துறைமுகத்தில் தாக்கியழிக்க விமானமோட்டியொருவர் தனது விமானத்தைப் போர்க்கப்பல்களுக்குள் செலுத்தியமைபோன்று அபூர்வமான சம்பவங்கள், யப்பானிய வரலாற்றில் உண்டு. ஆனால், தற்கொலை வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு படையணியை - அதன் தொடர்ச்சியான செயற்பாட்டை - அங்கு காணமுடியாது.

இதுபோலவே பழந்தமிழர் போர்ப் பரம்பரையான மறவர் பரம்பரையிலும் அரசனுக்காகத் தன்னை சகம் செய்யும் தன்மை, போர் மரபாகக் கொள்ளப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது. உண்மையான தமிழ்ப் பண்பாடு எதுவென அறிய முயன்ற தமிழறிஞர்கள் - அவர்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ - இரத்தம் சிந்திப் போர் புரியும் வீரப்பண்பாட்டையே தமிழர் பண்பாடாக வித்துரைக்க நேரிட்டது. வீரப்போரில் வீரச்சாவடைவதே ஆன்மகனின் கடமை என இளவயதிலேயே கற்பிக்கும் வீரத்தாய்ப் பண்பாடு, போரில் புறமுதுகு காட்டாது போரிட்டு உயிரை இழந்தோரை

நடுகற்களால் நினைவுகூர்ந்து அவர்களைத் தெய்வங்களாக மதித்துவருவது போன்றன பழந்தமிழர் பண்பாடாகும். அதுபோலவே தமது அரசன்மேல் கொண்ட பற்றுறுதி காரணமாகத் தம்மை இழக்க முன்வரவதும், அவர் தோல்வியைத் தழுவும்போதும் இறக்கும்போதும் தாழும் 'செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்க்க' இறத்தலும் அத்துடன் அவிப்பவி, தன்னை வெட்டல் என்கிற பல போர் ஒழுக்கங்களாகவும் அந்தப் போர்மரபு பேணப்பட்டிருந்தது. அதேபோல போரில் தமது தாணத்தை வைத்து வெற்றியிட்ட வேண்டும் என்பதற்காக, 'கொற்றவை'க்குத் தமது தலையைத் தாம வெட்டிப் பவி கொடுக்கும் வழக்கமும் இருந்தது. அத்தோடு போரில் தோல்வி, சிறைப்பாட நேரும் அவமானம் போன்றவை ஏற்படும்போது, அரசனானவன் உண்ணா நோன்பிருந்து உயிரை விடும் 'வடக்கிடுகத்தல்' எனும் போரொழுக்கமும் இருந்திருக்கின்றது. இதனை யப்பானிய மரபோடு ஆய்வாளர் ஒப்பிடுவர். ஆனால் தற்கொடை என்பதை இத்தகைய சூளுரைத்தல், செஞ்சோற்றுக்கடன் தீர்த்தல், அவமானத்திலிருந்து விடுபடல் என்கிற நிலைகளிலிருந்து விடுவித்து, அதையொருபரந்த அடிப்படையில் மக்களுக்கான போராட்ட அணியாக்கியமை இங்கே பாரிய குணாம்ச வேறுபாடாகின்றது. ஏனென்றால் இப்பழந்தமிழர் பண்பாட்டெல்லாம் இடையில் பல நூற்றாண்டுகளாக மறக்கப்பட்ட, வந்தவனெல்லாம் எமது இனத்தை அடிமைப்படுத்தி, அடிமை வாழ்வே தமிழன் பண்பாடாகிய வரலாறும் தமிழர்க்குரியது அல்லவா?

வே. யாலகுமார்

இதுமூன்றைய காலம். சமகாலத்தை நோக்கும்போது உலகில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றாகத் தற்கொடைப் போராளிகளின் தாக்குதலை அவதானிக்க முடியும். குறிப்பாக, லெபனான் தலைநகரான பெய்ரூட்டில் அமெரிக்கப் படைத்தளம்மீது வாகனக்குண்டுத் தாக்குதல் நடாத்தப்பட்டமையைக் குறிப்பிட முடியும். இப்போது இஸ்ரேலால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனப் பகுதிகளில் இஸ்லாமிய 'கமாஸ்' இயக்கப்போராளிகள் சில தற்கொடைத் தாக்குதல்களை நோக்கொள் கின்றனர். இத்தாக்குதல்கள் 'கொலைக்குக் கொலை' என்கிற வகையில் உடனடியாக எழும் பழிவாங்கல் உணர்வின் காரணமாகத் தூண்டப்படுவதால், பல தடவைகளில், எதிர்பார்த்த விளைவுகளைத் தராமல் - தாக்கங்களை விளைவிக்காமலேயே - போய்விட்டன. முழுமையான போர்த்திட்டமொன்றின் பகுதியாக அல்லாமல் தனித்தனி உதிரிச் சம்பவங்களாக இவை அமைவதால், இவை தோற்றுவிக்கவேண்டிய பாரிய அச்ச உணர்வு, ஆழமான தாக்கங்கள் இஸ்ரேல் தரப்பில் ஏற்படவில்லை. இப்போராளிகளின் சக்தைப் போற்றும் அதேவேளை, எமது கரும்புலிகள் போராட்ட வடிவம் எத்தகைய தாக்குதலை எதிரியின் தரப்பில் ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதையும் கருத்தில் எடுக்கவேண்டும். சிங்கள இராணுவத்தரப்பிலே தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள பெரும் பீதி உணர்வு, இத்தாக்குதல்களை என்ன பாடுபட்டாலும் தடுக்கமுடியாது என்கிற அவநம்பிக்கை உணர்வு என்பவற்றை வரலாற்றில் வேறெங்கும் - கரும்புலிகளின் தற்கொடைத் தாக்குதல்கள் தோற்றுவித்தமை போல் - காணமுடிவதில்லை.

அத்தோடு இன்றைய நவீன உலகிலே போர்முறைகளும் வெகுநவீனமாகின்றன. இனிவரும் போர்முறைகளில் இயந்திரமனிதன், கணனிகள் என்பனவே மிகக்கூடிய பங்கினை வகிக்கும் என நம்பப்படுகின்றது. ஆனால் எந்த உயர் தொழில்நுட்பத்தாலும் கரும்புலித் தாக்குதல் முறையைத் தடுக்க முடியாது என்பதே உண்மைநிலை. ஏனென்றால் உணர்வும் சகமும் மட்டுமல்லாமல், மனிதக் கணனியாகவும் அல்லவா கரும்புலிகள் செயற்படுகின்றனர். இம்மியளவும் இலக்குப்பிசகாத - நேரம் தவறாத - இடியோசைபோல், சூறாவளிபோல் மேற்கொள்ளப்படும் கரும்புலித் தாக்குதல்கள் இவ்வுலகையே ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திவிட்டன.

எனவே இத்தகையவொரு வியக்கமனோபலத்துடன் மேற்கொள்ளப்படும் கரும்புலித் தாக்குதல்கள், உலகவரலாற்றில் மிக அபூர்வமாகத் தெறிக்கும் ஒளிக்கீற்று என்பதே, என்றும் வரலாறு சொல்லும் செய்தியாக இருக்கப்போகின்றது. புலிகளின் புதிய போர் மரபாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கரும்புலிப் படையணி, தமிழினத்தின் விடுதலை வெகுதூரத்தில் இல்லை என்பதை உரைக்கும் கட்டியமாகின்றது. இச்சிறிய தேசத்திற்குள்ளிருந்து தோன்றிய இப்படையணியின் ரொளரி எதிரியைக் குருடாக்கி விடுவதோடு, இதனைப் புரிய முடியாத எம்மவரையும் வரலாற்றுக் குருடராக்கிவிடும் அபூர்வத் தன்மை கொண்டது. காலின் கீழ் நசுக்கப்பட்ட இனத்தின் இதயத்திலிருந்து தோன்றிய தீப்பிழம்பாகக் கன்று எரியும் விடுதலைத் தீதான் கரும்புலிகள் ஆகும்!

கரும்புலி; அடிமுடி அறிய முடியாத அற்புதம்!

கரும்புலி, சாவுக்குத் தேதிகுறிக்கும் சரித்திரம். கற்கததை மேனியிற்கட்டிய சந்தனம். விதியுலாவுக்காக வெளியில் வராத விக்கிரகம். உயிர்மூச்சை ஊதிவிடும் உன்னதம். அடிமுடியை அறியமுடியாத அற்புதம். தென்றலும், புயலும் சேர்ந்த கலவை. இவர்களை எழுதத் தொடங்கினால்..... எந்தமொழியும் தோற்றுப் போகும். வார்த்தைகள் வறுமை அடையும். உள்ளியலாளர்கள் உள்ளேபுகுந்தாலும் வெறும்கையேட்டுதான் வெளியே வருவார்கள். கற்பனைக்கவிஞர்கள் கவிதை எழுதினால் அற்புதம் என்பார்கள், அடுத்தவார்த்தை வராது. சித்திரக்காரர்களும் தீய்ப்பிழம்பைத்தானே தீட்டமுடியும். பக்கத்திற்குந்து பழகியவர்கள்கூட குறிப்புக்கள் யட்டம்தான் கூறமுடியும். ஆழத்தானடினாலும் மூலவேர் தெரியாது. சமுத்திர நீரை அகப்பையால் அள்ளி அளக்கமுடியுமா? ஓடும் முகிலை ஏணிகுவத்து எட்டித்தொட முடியுமா? எதிரியின் எந்தவலுவும் இறுதியில் இவர்களிடம் சரணடையும். கடைசி தொடிவரை சிரித்தபடி திரிவர். மறுநாள் வெடித்த செய்தி வெளிவரும்போது; ஜாதகமும் சோதிடமும் தங்களுக்குத் தாங்களே தீழுட்டிக் கொள்ளும்.

உலைக்களம் வியாசன்

காலால் நடந்து, வாயால் மொழிந்து, கையால் தலைவாரிக் கொண்டு, எல்லோரையும் போலவேதான் இவர்களும். உள்ளே எரியும் விடுதலைக் கனல்மட்டும் வெறுபட்டது. உயிர்ப் பூவை கிள்ளி எடுத்து விடுதலைக்கு விலைகொடுக்கும் வித்தியாசமானவர்கள். கிட்டநெருங்க முடியாத இலக்குகளைக்கூட தொட்டு அசைத்துவிடும் துணிச்சலர் இவர். முதுகில் வேர்க்குரு போட்டாலே..... முந்நாறு மருந்துகள் தேடும் உலகில் சாவைத் தம் தோள்களில் சுமந்து நொடிகளை கணக்கிட்டு நகரும் நூதனங்கள். காற்றிலும். நீரிலும் இவர்கள் கலக்கும்போது, காற்றுக்கு வேர்க்கும். நீர் நெருப்பாகிவிடும். இவர்களுக்கு; சூரியன் கைகளுக்கு எட்டும் தாரம்தான்.

எமது மண்ணுக்கே...

(4 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)
சனசமூக நிலையைச் சென்று பத்திரிகை வாசித்தார்; குடும்பத்தாருடன் சேர்ந்து தொடர்ச்சி செய்தார்; கிராமத்து வீதிகளில் நிறைபடி மக்களுடன் அன்றையப் புதினங்களைப்பற்றிக் கதைத்தார்; மக்களுடன் மக்களாகவே வாழ்ந்தார்.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு கொழும்பு திரும்ப ஒருசில நாட்கள் முன்னர் பேராசிரியரை அழைத்த புலிகளின் அரசியல் துறையினர், அவரது சேவையைப் பாராட்டுகும் முகமாக ஒரு விருந்துபாரம் நடாத்தி அவரைக் கௌரவித்தனர். தளபதிகள் மற்றும் பெற்றுப்பாளர்கள் பங்குகொண்ட அந்த நிகழ்வில் பேராசிரியர் துரைராசாவும் உரையாற்றினார்.

வழமைபோலவே போராட்டத்தின் தேவைப் பற்றியும் - சிங்கள பேரினவாதத்தின் அடக்குமுறை பற்றியும் - தன்னிறைவான பொருளாதாரத்தின் அவசியம்பற்றியும் பேசினார். அப்பேச்சின் ஒரு கட்டத்தில் -

"..... எமது இனத்தின் விடுதலைக்காக தங்களது உயிரைத் தியாகம்செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கும் புலிகளுக்கு, நான் தலைசாய்த்து வணக்கம்செலுத்த விரும்புகின்றேன்" என்று, தனது தூய நாவால் பேராசிரியரை மதித்து உரையாற்றிய அந்தப் பெருந்தகை, எம்மைவிட்டு நிரந்தரமாகவே பிரிந்துவிட்டார்.

பேராசிரியர் துரைராசா அவர்கள், புலமையும் பரந்த பார்வை

பசிபிக் சமுத்திரம் முழங்கால் ஆழம். கரும்புலிகள்; தலைவன் தலைவாரிவிடும் புயல்கள்; தாயை நேசிக்கும் அளவுக்கு தலைவனையும் நேசிப்பவர்கள். தாயகத்தை மட்டும் பூசிப்பவர்கள். ஆவிபிரியும் அடுத்த கணம்பற்றிய அச்சம் இவர்களின் அகராதியில் அச்சிடப்படுவதில்லை. "ஜூலை-5-1987"
கருமைக்கும் பெருமைவந்த நாள். புலியொன்று முதல் கரும்புலியான தினம், நெல்லியடியில் 'மில்லர்' புதிய வரலாற்றை தொடக்கிய நாள். "எல்லாம் சரி வடமராட்சி எமது கட்டுப்பாட்டில்" கொழும்புக்குச் செய்தி அனுப்பியவனின் வாய் மூட முன்னர் செவிப்பறைகள் கிழிந்தன. சாவு நேரே ஓடிவந்து முகத்தில் சந்திக்குமென்று எதிரி எப்படி எதிர்பார்த்திருப்பான். 'உயிராயுதம்' வலுவானது. கரும்புலிகள், தேவை அறிந்து செல்பவர்களே அன்றி சாவை விரும்பிச் சந்திப்பவர்களல்ல... இவர்கள் வசந்தம் தழுவாத கொடிகளோ முகில்கள் மூத்தமிடாத மலைமுகடுகளோ அல்ல. இதயம் இரும்பாலானவர்களும் அல்ல. பனியாய் உருகும் நெஞ்சுக்கும் பாகாய் இனிக் கும் வார்த்தைகளுக்கும் உரிமையாளர்கள். வெடித்த பின்னரும்; இவர்கள் எல்லோரும் வெளிச்சத்துக்கு வருவதில்லை. சுவரொட்டியில் சிப்பவர்கள் சிலர்தான். 'நடுகல் நாயக்கள்' ஆகும் வாய்ப்பும் எல்லோருக்கும் ஏற்படப் போவதும் இல்லை. கல்லறைகூட இல்லாத காவியமும் வாய்விட்டு சொல்லியும் வாய்ப்பும் இல்லாமல் சிலருக்கு வெளியே தெரியாத வேர்ன் வாழ்வு. பலருக்கு மரணம் வாழ்வின் முடிவு கரும்புலிகளின் ஜனனம் மட்டும் மரணத்தில் தான் ஆரம்பம். கால நதியில் இவர்கள் ஓடிக்கரை மாட்டார்கள் மற்றவர்களுக்கு இனி என்ன செய்வதென்று தலைவெடிக்கும் போதுதான் இந்த ககந்த ஊதுபத்திகள் உடல் வெடித்துப் போகிறார்கள். "ஊரறியாமலே உண்மைகள் கலங்கும் ஒருபெரும் சரித்திரம் ஊமையாய் உறங்கும் வேருக்கு மட்டுமே விழுதினைப் புரியும் வெடிமருந்தேற்றிய வேங்கையைத் தெரியும்." பூகம்பத்தை போத்தலில் அடைத்ததுபோல வந்தவரினில் வென்றவிகள் இவை. கரும்புலிகளுக்கு காணிக்கை என்ன? கண்ணீரா? கல்லறையா? இல்லை. எதுவுமே இல்லை. நெஞ்சின் நினைவே நெடிய கோபுரம். கரும்புலி அடிமுடி அறியமுடியாத அற்புதம்!

யும்கொண்ட பேராசான் மட்டுமல்ல - தமிழ் மக்களின் இதயங்களைக் கவர்ந்தெடுத்த ஒரு மக்கள் சேவகன் மட்டுமல்ல -

தமிழீழ அண்ணைக்குத் தொண்டு செய்த அதன் தவப்புத்தல்வன்.

தமிழீழ அண்ணைக்கு வலுசேர்க்கப் பாடுபட்ட ஒரு தேசப்பற்றுள்ளார்.

ஒரு உண்மை மனிதன்.

தமிழினத்தின் கல்லியல் அவரது சேவை ஒரு கலங்கரை விளக்கு.

உலகக் கல்விமாண்கள் மத்தியில் அவர் ஒரு அறிவுப் பழம்.

எமது மக்களின் உரிமைகள் பற்றிப் பேசும்போது அவர் ஒரு பேராசிரியர்.

அவரது கிராமத்திலோ வேட்டிகட்டிய ஒரு விவசாயி.

இவ்விதம் மக்களின் அனைத்து மட்டங்களிலும் தனது பண்பான - நேர்மையான - பணிவான - சேவையால் மக்களின் மனதில் இடம் பிடித்துவிட்ட பேராசிரியரின் திடீர் மறைவு, தமது குடும்ப உறுப்பினர் ஒருவரை இழந்துவிட்ட தவிப்புபைத்தான் மக்கள் ஒவ்வொருவரிலும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

தனது உணர்வை வெளிப்படுத்த வதிரிக் கிராமத்தின் அந்த முதியவார் பண்படுத்திய வார்த்தைகளில் தான் எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்துள்ளது!

"பேராசிரியர் துரைராசா எமது மண்ணுக்கே திரும்ப வரவேண்டும்!"

எழுத முடியாத காவியங்கள்

எப்படி இவர்களுக்கு முகங்களில் லையோ முகவரிகளில்லையோ, அதே போலத்தான் எத்தகைய அறிவாலும், எத்தகைய ஞானத்தாலும் கணிப்பீடு செய்யக்கூடிய வகையில் இவர்களது உள்ளகமும் இல்லை.

இங்கே எழுதப்பட்டுள்ளவை எல்லாம் இவர்களோடு உணர்ந்த சில சம்பவங்கள் மட்டுமே. அந்தச் சம்பவங்களினூடே, உங்களால் முடிந்தால் அவர்களது மனவுணர்வுகளை மதிப்பீடு செய்துகொள்ளுங்கள்; அவர்களது சிந்தனைப் போக்கின் தன்மைகளை உய்த்தறிந்துகொள்ளுங்கள்.

தனிமனித அபிவிருத்திகளை அப்பால் - சுயத்தின் சிறைகளை உடைத்துக்கொண்டு அவர்களது சிந்தனையோட்டம் விரிந்தபொழுது - ஈழமையற்ற சேகரிக்கப்பட்டன, தமதுலோடு தமதுயிரோடு 'தம்மையே' தியாகம்செய்த துணிந்தவர்கள் அவர்கள்.

ஒயாத எரிமலையாக சதா குழறிக்கொண்டிருந்த நெடுகக்குள் ஆற்ற முடியாத தாகமாக எழுந்துகொண்டிருந்த சகந்திர வேட்கையைத் தணிக்க. எதுவும் செய்யவும், எங்கேயும் செய்யவும் தயாரான நெடுகரத்தோடு அவர்கள் பயணம் போனார்கள்.

ஒரு மாறுபாடான - முற்றிலும் எதிர்மாறான தள நிலைமைக்குள் நின்று அவர்கள் எவ்வீதமாக இவற்றைச் சாதித்திருப்பார்கள் என்பதை, ஆற அமர இருந்து, உள்ளத்தைத் திறந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நெடுக புல்லரிக்கும்; உயிர் வேர்க்கும்.

அவர்கள் - கண்களுக்கு முன்னால் விரிந்து கிடந்த இன்றைய 'நவீன நாகரீகத்தின்' தாலாட்டில்லாத உறங்கினார்கள்; புலிகளின் ஒழுக்க வாழ்வின் உயரிய மரபை மீறிவிடச் செய்யும் தழிநிலைக்குள்ளான உலா வந்தார்கள்; இவற்றுக்குள் வாழ்ந்தும் - என்றென்றும் அசையாத இரும்பு மனிதர்களாக நெடுப்பைக் காலித்திரிய எப்படி அவர்களால் முடிந்தது?

வெளிப்படையாக - அந்த உல்லாச வாழ்வோடு கவந்து சீவித்தீர்ப்புமாயும், உள்ளக்குள் - இதய அறைகளின் சுவர்களுக்குள் - தாயக விடுதலையின் வேட்கையை மட்டுமே சுமந்துகொண்டு, பக்கவணின் அத்திவாரங்களைக் குறிவைத்துத் தேடி அவையும் அபூர்வமான நெடுகரம் எங்கிருந்து இவர்களுக்குள் புகுந்தது?

பக்கவணின் இலக்கை அழிக்கும் தன் நோக்கினை அடைவதற்காக, தன்னையழிக்கவும் துணிந்த இந்த அதிசய மனவுணர்வை எப்படி அவர்கள் பெற்றார்கள்?

தாயகத்துக்காகச் செய்யப்படும உயிர் அர்ப்பணிப்புகளில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் கிடையாது என்பதுதான் உண்மை.

ஆனாலும், இங்கென்றால் - வெடி அதிரும் கடைசி நொடிப்பொழுது வரை - பரிபூரணமான ஒரு 'போர்த் தழிநிலை' அந்த வீரனது மனிதநிலையை அதே உறுதிப்பாட்டோடு பேணிக்கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் அங்கு.....?

அது முற்றிலும் தலைகீழான ஒரு தள நிலைமை. மானிட இயல்புணர்வுகளைத் தூண்டி - அவற்றுக்குத் தீனி போட்டு - சுயகட்டுப்பாட்டை இழக்கச் செய்து - மன உறுதிப்பாட்டைச் சிதைத்து விடக்கூடிய உல்லாசத்தின் மடி அது. அதில் படுத்தறங்கி-பகை கேடி, வேவுபார்த்து, ஒழுங்கமைத்து, குறி வைத்து.

வெடிபொருத்திப் புறப்பட்டு, மனிதக்கண்டாகி... எல்லாவற்றையும் தானே செய்வதோடு - பகையழிக்கும்போது தனையழிக்கும் போதும் கூட - தன் பெயர் மறைத்துப் புகழ் வெறுக்கின்ற தற்கொடை, ஒரு அதியுயர் பரிமாணத்தை உடையது. உயிர் அர்ப்பணத்தில் அது உணர்ந்தானது; ஈடு இணை அற்றது. இந்த வியப்புமிகு தியாக உணர்வை இவர்களுக்கு ஊட்டியது எது?

இவையெல்லாம் - அந்த 'நிழல்' வீரர்களினது பன்முகப் பட்ட தோற்றப்பாட்டின் ஓர் பக்கங்கள் மட்டுமே. சொல்லப்படாத பக்கங்கள் நிறைய உண்டு அவை எழுத முடியாத காவியங்கள்; அவர்கள் முழுமையாக எழுதப்படும்போது - படிக்கின்றவர்கள் விரைத்துப் போவார்கள்; ஆன்மா உணர்ந்து சிவையாவார்கள்.

எப்படி அவர்கள் எதிரியின் உச்சந்தலையில் கூடாரமடித்தார்கள்.....? கூடாரமடித்து - அவனது மண்டை ஓட்டைத் துளையிட்டு அவர்கள் உள்ளே நுழைந்து எப்படி....? நுழைந்து - அவனது மூளையின் பிரிவுகளையல்லவா அவர்கள் குறிவைத்தார்கள். அது எப்படி...? எவ்வீதமாக இவையெல்லாம் சாத்தியமானது.....? எத்தகைய மதிநுட்பத்தோடு நகர்வுகளை மேற்கொண்டு, இந்த அதியுயர் இரானுய சாதனைகளை அவர்கள் படைத்திருப்பார்கள்...? இந்த விவேகத்தையும் புத்திக்கூர்மையையும் இவர்களுக்கு ஊட்டி, அவர்களை நெறிப்படுத்தி வளர்த்தது எது?

உண்மையிலேயே இவையெல்லாம் மேலே சிவிரிக்கச் செய்யும் வீர்தைகளேதான்; நம்புதற்கரிய அற்புதங்கள்தான்!

மன ஒருமைப்பாட்டோடு தங்களைத் தாங்களே வழிப்படுத்தி, எங்கள் இயக்கத்தின் உயரிய விழுமியங்களைக் காத்த அந்தப் பனிதர்கள்; தான் அழியப்போகும் கடைசிப் பொழுதுகள் மீதும் நிராக்ரத்தாளும் விவேகத்துடனும் செயலாற்றி, பகைவணின் இலக்குகளை அழிப்பதில் மட்டுமே குறியாக இருந்த அந்தக் கரும்புலிகள்; "முகத்தை மறைத்து, புகழை வெறுத்து, மனித தியாகத்தின் இமயத்தைத் தொட்டுவிட்ட" பிரபாகரனின் குழந்தைகள்....

இனிப் படியங்கள் -

பாசம்

ஒட்டி உலர்ந்து எழுப்பிக் கூடாடு போனான் அந்தத் தாய்.

இந்த வாட்டமெல்லாம் அவனுடைய சாவுக்குப் பிறகுதான்.

அம்மாவின் சந்தோஷம், நிம்மதி, கலகலப்பு..... அனைத்துமே அவன் தான். அவன் போனதோடு எல்லாமே போய்விட்டது.

இருக்காதா என்ன.....? வறுமையோடு போராடிய அந்தக் குடும்பத்தை வாழவைக்க, இரும்போடு போராட அவன் கம்மலைக்குப் போன மறக்க முடியாத அந்த நாட்கள் - அம்மாவின் மனசை ஆக்கிரமித்துள்ளன.

அப்போது பத்தே வயதுடைய குழந்தை அவன்.

அம்மாவை அவன் தான் முத்தவன். அவனுக்குப் பிறகும் ஐந்துபேர்; பச்சைக்குழந்தைகள்.

எல்லோருடைய துன்பங்களையும் தானே அனுபவித்தான். எல்லாக் கஷ்டங்களையும் தானே சுமந்தான்.

அந்தக் குடும்பத்தின் உயிராக அவன் தான் இயங்கினான்.

ஆனால், அவனுடைய உயிர் அம்மாவிலே தான் இருந்தது.

அம்மா துன்பப்பட்டதைப் பார்த்துப் பொறுக்கமுடியாமல்தான் -

7 மணி தொடலைவிருந்த அந்தப் பட்டறைக்கு, பிளக்கால்கள் கொப்பளிக்க ஒவ்வொரு நாடும் நடந்த போய்வந்தான்.

அம்மாவைக்கு உயிர் துடிக்கும்; இதயத்தில் இரத்தம் வடியும்; பின்னரங்களில் சோர்ந்து வருகிற பிள்ளையை ஒடிச்சென்று அள்ளி எடுத்து, கண்ணீர் கரையக் கட்டியணைப்பாள அந்தத்தாய்.

"அவன் தான் எனக்குப் பிள்ளை" என்கிறாள் அம்மா.

ஒடி அவலந்து வந்து ஒய்ந்திருக்குமொரு பொழுதிலும். அடுப்படியில் உல்லப்படும் அம்மாவைக்குத் துணையாக நெருப்போடு போர் தொடுப்பான் பிள்ளை; அம்மாவைக்குத் துயரம் நெஞ்சை அடைக்கும். →

தன்மையை உருக்கி வார்த்து தங்கச்சிக்காக ஆசையோடு அவன் சங்கிலி ஒன்று செய்து வந்த போது, அடக்க முடியாமல் அம்மா அழுதே விட்டாள்.

அந்தச் சின்ன வயதில் அவன் கஷ்டப்பட்டதைப்போல வேறொருமே பட்டிருக்கமாட்டார்களாம் - அம்மா சொல்கிறாள்.

இருள் கவிந்த அந்த வீட்டுக்கு விளக்கேற்றியவன் அவன் தான்.

இந்தியர்கள் வந்து அம்மாவையும் பிள்ளையை மட்டும் பிரித்தார்கள்; அவன் இயக்கத்துக்குப் போய்விட்டான்.

இப்போது அவனொரு கரும்புலி வீரனாகி - 'புலிகளை அழிக்கக் கண்ணம் கட்டி நின்ற' ஒரு இலக்கை அழிக்கத் தயாராகி நின்றான்.

பக்கவலின் பிரதான தெருவொன்றில் அந்த இலக்கு, சரிவந்து பொருந்திய ஒரு 'இளவேனில்' காலையில் -

தாக்குதலின் இரகசியத் தன்மையையும், அதன் தேவையையும் தெளிவாகப் புரிந்துணர்ந்திருந்த அந்த விடுதலை வீரன் -

கூடவே வந்துகொண்டு, கட்டி அணைத்து வழியனுப்பி வைத்த அந்தத் 'தளத்தின்' அதிபதியிடம் காத்தோடு சொல்லிவிட்டுப் போனான் -

"அம்மாவிட்ட மட்டும் சொல்லிவிடுங்கோ..... அவ ஒருத்தருக்கும் சொல்லமாட்டான்....."

சத்து

அவனுக்குரிய தாக்குதல் காலம் துவங்கி விட்டிருந்தது.

ஏற்கெனவே சில நாட்கள் போய்வந்துவிட்டான்.

தொடர்ந்தும் நாளாந்தம் போய்வந்து கொண்டு இருக்கிறான்.

அன்று காலையிலும்கூட போய்விட்டுவந்து தான் நின்றான்.

தாக்குதல் நடக்கவில்லை. நடாத்த முடியவில்லை.

இலக்கு வரவேண்டும்; வந்து, நேரே சந்திக்கவேண்டும்; சந்தித்து தாக்கு தூரத்திற்குள் கச்சிதமாக உட்படவேண்டும். அப்போதுதான் துல்லியமாக அடிக்கமுடியும்.

இப்படியாக எல்லாம் சரிவந்து பொருந்துகிற ஒரு சந்தர்ப்பத்தையே அவன் ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்துப் போனான்.

அன்று காலையிலும்கூட அத்தகைய சந்தர்ப்பம் நடப்பது போய்விட்டது.

அன்று மாலையோ, அடுத்த காலையோ, அல்லது மறுநாளோகூட அது நடந்தவிடக்கூடும்.

தான் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு அவன் திரும்பி விட்டிருந்தான்.

அவர்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது. மதியச் சாப்பாட்டுக்காக நேசையில் அவனும் வீட்டுக்காரர்களும், அமர்ந்தார்கள்; கூடவே அவனது நண்பனொருவனும்.

அம்மா சாப்பாடு பரிமாறும்போது, முட்டை பொரித்துத் தருமாறு அவன் கேட்டான்.

ஒன்றும் பேசாமல்போன அம்மா முட்டையை அரைஅவியலாக எடுத்துவந்தாள்.

"முட்டையைப் பொரித்துத் தரச்சொல்லியல்லோ அம்மா நான் கேட்டனான்..... நீங்கள் அவிச்சுக்கொண்டு வாறியன்....."

அந்த அப்பாவி அம்மா சொன்னான் - "பொரிச்சா சத்தெல்லாம் போயிடுமடாதம்பி; அதுதான் அவிச்சு வந்தனான். சத்து இருக்கும்; உடம்பில சேரும்.....சாப்பிடு....."

இதற்கு இரண்டொரு நாளின் பின் இந்தத் தீவர உலுக்கிய அந்த வீரன் - அருகில் இருந்த நண்பனைப் பார்த்து உசிந்த நமட்டுச் சிரிப்பின் காத்திரமான அரித்தம், 'மற்றவர்களுக்குப் புரிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தான்! ☆"

பணம்

அடுத்த நேரச் சாப்பாட்டுக்கே வழிபற்ற ஒரு ஒலைக் குடிசையிலிருந்து இயக்கத்துக்கு வந்தவன் அவன்.

இப்போது ஒரு கரும்புலி நடவடிக்கைக்காகப் போயிருந்தான்.

எதிரியின் 'இதயத்தில்' தான் அவனுடைய இலக்கு.

எனவே, அந்தச் சூழலோடு ஒன்றிப்போய் அதற்கே உரியவனாகத் தன்னை அவன் இனங்காட்டிக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது.

அத்தகைய ஒரு தோற்றப்பாட்டைக் கொடுத்தாலேயே தனது நோக்கத்தை அவன் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியும்.

அந்தத் தள நிலைமையோடு அவன் சந்தேகமறச் சங்கமிக்க, பணத்தைப் புரளவிட வேண்டியிருந்தது.

அந்த ஏழை வீரனது கையினால் செலவு செய்யப்பட்ட பணத்தின் தொகை பெரியது; அதன் நோக்கத்தைப்போலவே.

ஒவ்வொரு சதத்துக்கும் கணக்குக்காட்ட வேண்டிய இயக்கத்தில், இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்குக் கணக்கற்ற செலவு அது.

அந்தப் பணி அப்படியானது. அதனால், காட்டப்படாத கணக்குகள்பற்றிக் கேட்கப்படாமலோ, கேட்கப்படுகின்ற பணம் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

வந்துபோகும் நேரங்களில், 'அங்க கொடுத்த இங்க கொடுத்த' என்று, அவன் வாயால் சொல்வது மட்டுமே - அந்த இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்குக் கணக்கு.

'நம்பிக்கை' மட்டுமே நம்பிக்கையாயிருந்தது.

எல்லா ஏற்பாடுகளும் நிறைவாகிய பின், தாயகத்திலிருந்து அவன் இறுதிப் பயணம் புறப்படத் தயாராகிவிட்ட ஒரு அதிகாலையில் -

அம்மாவின் போனான். 'சொரிந்து'கொண்டிருக்கும் திண்ணையில் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்தான் அம்மா.

சோர்ந்துபோயிருந்தான்; காலைத் தேநீருக்கு எனே செயல்படும் என்றுதான் யோசித்தக்கொண்டு இருந்திருப்பாளாக்கும்.

பிள்ளையைக் கண்டதும் பூரித்துப் போனான். துடித்துப் பதைத்து எழுந்தோடி வந்து, இரு கைகளாலும் கண்ணகளைத் தடவி அழைத்துப் போனான்.

எல்லாப் பக்கத்தாலும் பிய்ந்து போயிருந்த ஒரு பணையோலைப் பாயில், நித்திரை கலை

யாமல் கருண்டு கிடந்தான் ஆசைத் தங்கச்சி. பார்க்கவே தெரிந்தது - நிச்சயமாக இரவு அவன் சாப்பிடவேயில்லை.

அருகிலே போய் இருந்து தலையை வருடி விட்டபோது, நெஞ்சுக்குள் என்னவோ செய்தது.

'எப்போதாவது வருகிற பிள்ளை; எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு இப்போது வந்திருக்கிறான்..... ஏதாவது செய்து குடுப்பமென்றால் கூட.....' அம்மா உள்ளுக்குள் குமுறியிருப்பாள்.

கடைசியாக அம்மாவின் கையால் ஒரு சாப்பாடு. அதற்காகத்தானே பிள்ளையும் பாசத்தோடு ஓடி வந்தான். ஆனால், வீட்டிலே எதுவும் இருக்காது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியாததான்.

என்றும்பல்லாதவாறு - சட்டைப் பைக்குள் விடுத்து கொஞ்சம் காச எடுத்துக் கொடுத்தான். "நல்ல சாப்பாடாகச் செய்யணை..... சாப்பிடுவம்....."

அம்மாவுக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. ஏனென்றால் - அதற்கு முன் ஒருபோதுமே மகன் அப்படித் தந்ததில்லை.

சமைத்து முடித்து, அம்மா ஊட்டிவிட்ட சாப்பிட்டு, அவன் விடைபெறத் தயாரானான்.

கடைசி விடைபெறல்; அம்மாவுக்கு அவன் தந்த முத்தமும் அப்படித்தான்.

வறுமை உந்தித்தள்ளியபோதும் - கேட்கக் கூடாது என்பதை உள்ளுணர்வு சொல்லியது..... என்றாலும் ... தயங்கித் தயங்கி வந்து அந்த ஏழை அம்மா சேட்டான்.

"இன்னுமொரு ஐந்து ரூபா தந்திட்டுப் போயோணை....."

அம்மாவை நினைத்தபோது விழியோரம் கசிந்த நிரை அவன் மறைத்திருக்கக்கூடும்.

பரிவோடு கேட்ட அம்மாவுக்கு அவன் சொன்னான் -

"இது நாட்டின் காசம்மா... தரமாட்டான்... கேளாதையணை.."

சொல்லிவிட்டு அவன் போனான்; போய்விட்டான்.

அம்மாவுக்கு எதுவுமே தெரியாது..... பாவம்! ☆

பற்று

அது ஒரு துரோகியின் குடும்பம். முக்கிய கும்பலொன்றைச் சேர்ந்தவன் அந்தத் துரோகி.

இந்தியர்களின் காலத்தில் பாரதாரமான துரோக வேலைகளை அவன் செய்துகொண்டிருந்தான்.

அவனது இந்தத் துரோக வேலைக்கு, தெரிந்தோ தெரியாமலோ அவனது குடும்பமும் உடந்தையாய் இருந்தது.

தங்கனது வீட்டில், 'விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு எதிரான' ஆயுதங்கள் புதைத்து வைக்கப்படுவதைத் தடுக்காத அளவுக்கு அது இருந்தது.

இந்தியர்கள் வெளியேறிய பின் - அதே ஊரைச் சேர்ந்த எங்கள் வீரனொருவன் தந்த ஆதாரமற்ற தகவர்களின்படி - அந்த ஆயுதங்கள் மீட்கப்பட்டதுடன் - அந்தக் குடும்பமும் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டது.

தேசத்தின் நன்மை கருதி மட்டும் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கை அது.

அவர்கள் எதிரியின் 'பிரதான நகரிற்குப்' போய்விட்டார்கள்; குடும்பமாகவே.

தங்கனைப்பற்றிய தகவல்களை எங்கள் குக்குத் தந்தது யாரென்பது, அவர்கள் எல்லோருக்கும் நன்றாகவே தெரியும்.

சாரதி தன்னை அறியாமலே 'பிரேக்' இறக்க அமுத்தினான். ஏன், பிரேக் அமுத்தும் நிமிதபு ஏறிநின்றான் என்ற கூறலாம்.

'டர்க்' பிரேக் போட்டு நின்றதும் 'டர்க்' கின் பின்புறத்தில், இராணுவத்தினர் தம் துப்பாக்கியைத் தயாராக்கியவாறு இருக்கையிலிருந்து எழுந்தொடங்கினர்.

தம்பி இரு வாகனங்களும் தன்னைத் தாண்டும்படும் சுவரின் மறைவிலே குந்தி இருக்க, இரு வாகனங்களும் அவரைத் தாண்டுகின்றன. சிறிதாக நிமிர்ந்து பார்க்கையில் ஜீப் வண்டி கண்ணிலெழுகிறது. 'டர்க்' அவருக்கு மிகக்கிட்டை-கையில் எட்டிப்பிடிக்கு மாப்போல் தூரத்தில் - பிரேக் போட்டதால் குலங்கி நிற்க, எப்போதும் உடன் வைத்திருக்கும் அவருடைய ஜி 8 ஏ 3 வெடிக்கத் தொடங்கியது.

'டர்க்' கின் இருக்கையிலிருந்து இராணுவத்தினர் எழுந்தும் எழுந்ததுமான நிலையில், தம்பியின் ஜி 8 வெடிக்கத் தொடங்கியது.

ஜி 8 ஏ 3 யிலிருந்து புறப்பட்ட சூடான ரவைகள், தாக்குகலுக்குத் தயாராக எழுந்த இராணுவத்தினரை வரிசையாக விழுத்தத் தொடங்கின.

சற்றும் எதிர்பாராமல் ஏற்பட்ட இத் திருப்பம், தம்பியை ஆபத்தின் உச்ச எல்லைக்குள் சிக்கவைத்துவிட்டது.

இதேநேரம் தம்பி (தலைவர்) தனியே நிற்பதை உணர்ந்து, ரஞ்சனையும் இன்னொரு போராளியையும் 'தம்பியிடம் ஓர்' என்று துரத்தினேன். அவர்கள் அருகிலுள்ள வீடுகளால் பாய்ந்து தம்பியை நோக்கிச் சென்றனர். ஆனால் ரஞ்சனும் சகபோராளியும் தம்பியைச் சென்றடைந்தபோது, டர்க்கிலிருந்து அனைத்து துப்பாக்கிகளையும் தம்பியின் தனி ஒரு ஜி 3 ஓயவைத்துவிட்டது.

ஆனால் இந்த எதிர்பாராத திருப்பமே இப்போரின் முழு வெற்றிக்கு வழி அமைத்தது எனலாம். மிகத்தரிதமாகவும் குறிதவறாமலும் துப்பாக்கியைக் கையாள்வதில் முதன்மையானதாகத் திகழும் தம்பியிடம், 'டர்க்' கில் வந்த 9 இராணுவத்தினரும் சிக்கியதே எமது முழு வெற்றிக்கு வழி கோலியது.

'டர்க்' மிகக் கிட்ட நிற்பதால் இலகுவாக தம்பியால் அவர்களைச் சுடமுடிகிறது. வெடியின் அதிர்வில் தெருவினக்குள் அனைத்துவிட்ட போதிலும், மிகக் கிட்டே யிருப்பதால் ஒவ்வொருவராகக் குறிவைத்துச் சுட்டார். ஆனால் மிக அபாயகரமான நிலை அவருக்கு; இராணுவத்தினரைப் பொறுத்தவரை தம்பி மிகக் கிட்ட நிற்கிறார். எதிர்பாராமல் இத் தாக்குதலில் மிக அபாயத்தின் எல்லையில் தம்பிதான் நிற்கிறார். ஆனால் தனது ஆளுமையால் - ஆற்றலால் - வரிசையாக இராணுவத்தினரை விழுத்தி வந்தபோதிலும், இரண்டு சாதரியமான இராணுவத்தினர் 'டர்க்' கிலிருந்து கீழே குதித்து சில்லுக்குள் புகுந்துகொண்டு, மறைந்திருந்து தமது தாக்குதலை ஆரம்பித்தார்கள். தம்பி நின்ற சுவரில் வேட்டுக்கள் பட்டுத்தெறித்துக்கொண்டிருந்தவா இத்துடன் 'டர்க்' கின் முன்புறத்திலிருந்தவர்களும் கீழே பாய எத்தனித்தனர். இதை நோக்கிய தம்பியின் ஜி 8 இவர்களையும் நோக்கி முழங்குகிறது.

இதிலே மிகவும் சங்கடம் என்னவென்றால், தம்பிக்கு உதவிக்கு எவருமேயில்லை. நாள் எமது திட்டத்தின்படி ஜீப்மே முன்னே விட்டு, 'டர்க்' வண்டிக்கு கண்ணிலெடித் தாக்குதல் செய்வதாக இருந்தோம். அத் திட்டத்தின்படி தம்பியை மிகப் பின்னுக்கு வைத்திருந்தோம். ஆனால் இப்போது தனியாகவே 'டர்க்' கை சமாளிக்கவேண்டிய நிலைக்குத் தம்பி தள் எப்பட்டுவிட்டார். இதேநேரம் ஜீப்பை நோக்கிச் சுட்டுக் கொண்டிருந்த விக்ரர், தனக்கு 20 யார்

பின்னே 'டர்க்' நிற்பதையும் அதிலிருந்து துப்பாக்கிகள் சுடசுடப்பதையும் அவதானித்தான். தன் இயந்திரத் துப்பாக்கியை 'டர்க்கை' நோக்கித் திருப்பினான் - 'டர்க்' கின் முன் கண்ணாடிகள் சிதறுகின்றன. கண்ணாடிக்கு குறுக்காக ஓர் நீள வரிசையாகச் சுட்டான்.

அப்போதுதான் சாரதி இறந்திருக்க வேண்டும். நாம் பின்பு பார்த்தபோது சாரதி தனது இருக்கையிலேயே ஸ்டேறிங்கில் சாய்ந்து, வாயால் இரத்தம் கக்கியபடி உயிரை விட்டிருந்தான்.

விக்ரரின் இடத்திலிருந்து சற்று முன் நோக்கி எதிரில் இருந்த ஒழுங்குகையிலிருந்து, "பலர் காக்கா" 'நிப்பீட்டரால்' ஜீப்பை நோக்கிச் சுட்டுக்கொண்டிருந்தார். 'நிப்பீட்டரில்' தோட்டாக்கள் முடியும் போது, அதை மாற்றித் திருப்பித் தாக்குப்படி சொல்லி உற்சாகமுட்டிக்கொண்டிருந்தார் காக்காவின் அருகிலிருந்த அப்பையாணனை. அப்போது ஒழுங்குகையே நோக்கி ஓடுவன் எஸ். எம். ஜியுடன் ஓடிவந்தான். 'சுடு' என்ற அப்பையாணனை உடனே, "கவனம், எங்கட பெடியனோ

செல்வலக்கினி (ச. செல்வநாயகம்) கல்வியங்காய். வீரமரணம்: 23 - 7 - 83

தெரியாது. பார்த்துச் சுடு" என்றார். 'நிப்பீட்டர்' சத்தம் ஓய, வந்தவன் பிணமாகச் சரிந்தான். அவனது எஸ் எம். ஜியை அப்பையாணனை ஓடிவந்து எடுத்துக் கொண்டார். இவ்வளவே ரோந்துப் பிரிவுக்கு தலைமைதாங்கிய லெப்ரினன் என்பதைப் பின்னர் தெரிந்துகொண்டோம். அவனது விசை இராணுவப் பட்டிகள் அதை உறுதிப்படுத்தின.

இதேநேரம் தம்பி தனியே நிற்பதை உணர்ந்து, ரஞ்சனையும் இன்னொரு போராளியையும் 'தம்பியிடம் ஓர்' என்று துரத்தினேன். அவர்கள் அருகிலுள்ள வீடுகளால் பாய்ந்து தம்பியை நோக்கிச் சென்றனர்.

ஆனால் ரஞ்சனும் சகபோராளியும் தம்பியைச் சென்றடைந்தபோது, 'டர்க்' கிலிருந்து அனைத்து துப்பாக்கிகளையும், தம்பியின் தனி ஒரு ஜி 3 ஓயவைத்து விட்டது.

சாதாரணமாக எவரும் நம்புதற்கரிய இவ்வீரச்செயலை முடித்துவிட்டு அமைதியாக, வீட்டின் அருகேயுள்ள மாமரத்தின் கீழிருந்து, முடிந்த ரவைக்கூட்டிற்கு ரவைகளை நிரப்பிக்கொண்டிருந்தார் தம்பி.

மதிலேறிக்குதித்த ரஞ்சனும் மற்றைய போராளியும் ஆயுதத்தோடு ஒரு நபர் இருப்பதைக்கண்டு, ஆயுதத்தைத் தயார்நிலைக்குக் கொண்டுவந்து, 'யாரது' என்றவாறு முன்னே வந்தனர்.

"அது நான்ராப்பா" என்றவாறு ரஞ்சனை அடையாளம் கண்ட தம்பி, "இங்கே எல்லாம் முடிந்தது; உங்ககைப்பக்கம் எப்படி?" என்றார். "அண்ணை எங்ககைப்பக்கம் பிரச்சினையில்லை" என்றாரஞ்சன்.

"இங்கையும் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. ஆனால் எனக்குச் சற்று முன்பாக எதிரேயிருந்த புலெந்திரனையும் சந்தோசத்தையும் காணவில்லை. காயப்பட்டட்டாங்களோ தெரியவில்லை. வா பார்ப்போம்" என்றவாறு, தன் பிரியத்திற்குரிய ஜி 8 யைத் தூக்கிக்கொண்டு விரைந்தார் தம்பி.

மதிலேறிக்குதிப்பதற்குமுன், ரஞ்சனுடன் வந்த போராளி தம்பியின் அனுமதியைப் பெற்று, எதற்கும் முன்னெச்சரிக்கையாக ஓர் குண்டை வீசினான். குண்டு 'டர்க்' கின் கீழ் விழுந்து வெடித்து, எரி பொருள் தாங்கிய உடைத்தது.

இதன்பின் மதிலேறிக்குதித்து தோட்டைத்தாண்டி, புலெந்திரன் சந்தோசத்தின் இடத்தைடைந்தான்; அங்கு புலெந்திரன், சந்தோசத்தைக் காணவில்லை. "எதற்கும் முதலில் இறந்தவர்களின் ஆயுதங்களைச் சேசரியங்கள்" எனக் கட்டளையிட்டார் தம்பி. மதிலேறி தோட்டில் குதிக்க ஆயத்தமான ரஞ்சனுடன் வந்த மற்றவீரன் தம்பியைப்பார்த்து, "அண்ணை அவன் அநுங்குறான்." மீண்டும் ஒருமுறை முழங்கிய ஜி 8 அவனின் அநுங்கலுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தது.

இதன்பின், 'டர்க்கை' நெருங்கி ஆயுதங்களைச் சேசரிக்கத் தொடங்கினார். தம்பி எதற்கும் எனது வெளியே கிடந்த இராணுவத்தினரின் தலையில் இறுதி அத்தியாயத்தை ஜி 8 ஆல் எழுதிவைத்தார். ஜி 8 யின் வேகம் மண்டையோடுகளைப் பிளக்கவைத்தது.

இதேநேரம், பல்கலைக்கழக பின் வீதியால் ஓடிய ஓர் இராணுவ வீரனை இன்னோர் போராளி துரத்திச் சென்று சுட்டான். ஜீப்பை முற்றாக முடித்துவிட்டு, பொன்னம் மாணு' நானும் என்னுடைய போராளிகளும் 'டர்க்கை' நோக்கி நடு தோட்டால் ஓடினோம்.

"கரையால் வாருங்கள்" என்ற தம்பியின் குரல் எம்மை வரவேற்றது.

எல்லோரும் தம்பியை சூழ்ந்துகொண்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்துகொண்டு ஆயுதங்களைப் பொறுக்கத் தொடங்கினோம்.

இதற்கிடையில் பொன்னம்மான் அதீத மகிழ்ச்சியுடன், இறந்து கிடந்த இராணுவத்தினரின் 'ஹெல்மெட்' டைத் தலையில் போட்டுக்கொண்டு, 'டர்க்' கின் கீழே இறந்து கிடந்த இராணுவ வீரர்களின் ஆயுதங்களைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டான்.

விக்ரரும் புலெந்திரும் செல்வலக்கினி அம்மான் நின்ற கடையின்மேல் ஏறினர். "டேய் தம்மாளுக்கு வெடிநியூர்த்தீட்டுது" என்ற வீக்ரரின் குரல் எங்கும் எதிரொலித்தது. எல்லோரும் அங்கே ஓட நான் "வாணை" எடுத்து வந்தேன்.

இத் தாக்குதல் இரவுநேரமாதலால் எம்மையும் இராணுவத்தினரையும் வேறு பிரிக்க நாம், 'ஹெல்மெட்' டைத்தான் குறியீடாகப் பாவித்தோம். 'ஹெல்மெட்' டைன் ஓர் உருவம் நகர்வதைக்கண்ட தம்பி உடனடியாகத் துப்பாக்கியைத் தயார்நிலைக்குக் கொண்டு வந்து "யாரது" என்றுவினாவ அம்மான், "அதுநான் தம்பி" என்றவாறு தன் தவறை உணர்ந்து 'ஹெல்மெட்' டைக் கழற்றினார்.

பொன்னம்மாளைச் செல்லமாகக் கண்டித்தவாறு எல்லாரையும் சரிபார்க்குமாறு தம்பிபணிிக்க, "அம்மாணைக்காணவில்லை" என்று, வீக்ரர் கத்தினான். விக்ரரும் புலெந்திரனும் அம்மான் நின்ற கடையின் மேல் ஏறினர்: "டேய் அம்மாணுக்கு வெடிவிழுந்திருந்து" என்ற வீக்ரரின் குரல் எங்கும் எதிரொலித்தது; எல்லோரும் அங்கே ஓட நான் வாணை எடுத்து வந்தேன்.

வானில் அம்மாணை ஏற்றுப்போது அம்மாணின் உடல் குளிர்ந்துவிட்டது.

விலங்கம் இறுதியாக இராணுவத்தினரின் தலையில் போட, நெஜி ஆயுதங்களைப் பொறுக்கினான்.

வான் புறப்பட்டத் தொடங்க, மழையும் மெதுவாகத் தன் கரங்களால் வாழ்த்துத் தெரிவித்தது எமக்கு. செல்வலக்கினி அம்மானின் மரணத்திற்காக இடியும் மின்னலும் சேர்ந்த இறுதி வணக்கம் செலுத்த, வான் எமது முகாம் நோக்கிப் பறக்கிறது. ○

பாடல்

இயந்திரத்தின் மெல்லிய ஒலியைத் தவிர, மற்றப்படி நிசப்தமே வாகனத்தை நிறைத்தி செய்தது.

'நீண்ட பயணம்' போகப் புறப்பட்டுவிட்ட ஒரு கரும்புலியை வழியனுப்பச் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு பயணம்.

எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தார்கள்; ஆனால் சிந்தனைகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அந்தக் கரும்புலியின் மனத்திறையில், கொடுமான அந்தக் காலம் -

தெருத்தெருவாகப் பிணங்கள்; யுத்த டாங்கிகளின் இரும்புச் சங்கிலிகளால் நெரிக்கப்பட்ட உடல்கள்; சுற்பழிக்கப்பட்ட பெண்கள்; சீர்குலைந்து போயிருந்த தமிழீழம்... எல்லாமே வந்துபோயின.

அவற்றை நினைக்க நினைக்க தனக்குரிய அந்தத் தாக்குதல் திட்டம் மனதுக்குள் விரிந்தது; செயல்முறையில் சொல்லித் தரப்பட்டதையே, அந்தக் கரும்புலி திரும்பத் திரும்ப மண்பாடம் செய்துகொண்டிருந்தது.

எந்தப் பிசுமில்லாமல் அதனைச் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்ற வேட்கையே அந்தக் கரும்புலியை ஆட்கொண்டது; அதனைச் சுற்றியே அந்தக் கரும்புலியினது நினைவுகள் வலம் வந்துகொண்டிருந்தன.

அதேபோலவே - துல்லியமான வெற்றியாக அது நிறைவேற வேண்டுமென எண்ணங்கள் ஓட - அந்தக் கரும்புலியை வழியனுப்பச் சென்றுகொண்டிருந்த போராளியும் வாகனத்தை ஓட்டிக்கொண்டேயிருந்தார்.

சிந்தனை வயப்பட்டிருந்த நீண்ட அமைதியினால் அருகில் யாருமற்றது போன்ற தனிமை யுணர்வு எழ - தானறியாமலேயே - ஒரு பாடலை அந்தப் போராளி உரத்துப் பாடிவிட்டார்.

பின்னாலிருந்து சிறிப்பொலி பரவி வாகனத்தை நிரப்பியபோது., சதாகரித்துக்கொண்டு அவர் நிறுத்திக்கொண்ட அந்தப் பாடல் -

"பிரபாகரன் நினைத்தது நடக்கும் - அவன், புலிப்படை நெருப்பாற்றை நீந்திக் கடக்கும்..."

அந்த வாகனப் பயணம் முடிந்து, 'எல்லோரும் வழியனுப்பிவைக்க அடுத்த பயணம் தொடர்ந்து, போய்... அன்றொரு நாளில் அந்தக் கரும்புலி போயேவிட்டது.

எங்கள் மண்ணுக்கு 'இருண்ட நாட்களை' தந்த போராட்டத்தின் பெரியதொரு தடைக் கல்லை, அந்தக் கரும்புலி கட்டி அணைத்துத் தகர்த்த போது -

எங்கள் போராட்டத்தின் 'வரலாற்றுப் பெருமை' ஒன்றுக்கு அது உரித்துடையதாகியது.

அடுத்து வந்த நாட்களில் -

அந்த நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த 'அந்த ஒரு' வீரன், அங்கிருந்தபடி செய்தி அனுப்பினான் -

கடைசி நாள் வரை அதே பாடல்தானாம் அந்தக் கரும்புலியின் வாயில் -

"பிரபாகரன் நினைத்தது நடக்கும் - அவன் புலிப்படை நெருப்பாற்றை நீந்திக் கடக்கும்..." ☆

ஆசை

"வரையப்படாத சித்திரங்களாகவும், எழுதப்படாத சரித்திரங்களாகவும் இந்தக் கரும்புலி வீரர்கள் பெயர் குறிப்பிடாத கல்லறைகளில் அநாமதேயமாக உறங்குகிற போதும் - அவர்களது அற்புதமான சாதனைகள் வரலாற்றுக் காலியங்களாக, என்றும் அழியாப் புகழ் பெற்று வாழும்.

ஆளுக்கும் பெயருக்கும் அப்பால் - முகத்தை மறைத்து, புகழை வெறுத்து - எழுது வாழ்வுக்காகத் தமது வாழ்வைத் துறந்த இந்த வரலாற்று நாயகர்களுக்கு, நான் சிரம் தாழ்த்தி வணக்கம் செலுத்துகிறேன்."

- நலைவா

மானம்

தாக்குதலுக்கெனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஒருவன் நிச்சயிக்கப்பட்டான்.

வேவு அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் - தாக்குதலுக்கு அவன் தயார்ப்படுத்தப்பட்டான்.

வினக்க முகப்புகள் நடந்தன.

செயல்முறைப் பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன.

சொல்லிக்கொடுத்தவற்றை அவன் சிறந்த முறையில் பிடித்துக் கொண்டான்.

பல்வேறு தேர்வுகளிலும் தேறிய அவனுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டது.

அவன் தாக்குதல் 'தளத்துக்கு' அனுப்பப்பட்டான்.

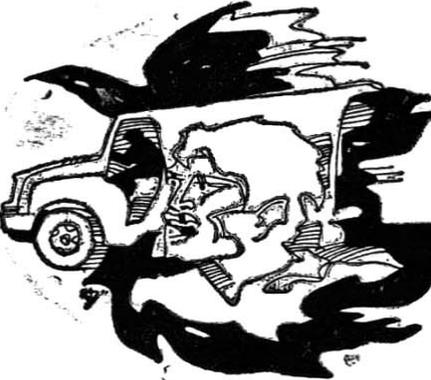
அங்கும் அவனுக்கு தாக்குதல் கேந்திரம் நேரடியாகக் காட்டி விளக்கப்படுத்தப்பட்டது - அது பகைவன் 'முனை'.

தமிழர்களுக்கு எதிரான போரின் 'மையம்' அதுதான்.

எனவே, அந்தத் தாக்குதல் முக்கியத்துவம் மிக்கது.

ஆனால், எல்லா ஏற்பாடுகளும் நிறைவாகி யிருந்தபோது - கடைசி நேரத்தில் - தாக்குதலுக்கு என்று சென்றவன் தளம் பிவிட்டான்; நம்பக்கையோடு தயார்ப்படுத்தப்பட்டவன் பிசுமி விட்டான்.

எதிரி உசாரடைந்துவிடுவானா என்று எல்லாமே பாழ்.

எனவே திட்டத்தைத் தாமதப்படுத்த முடியாதது, இன்றியமையாத தேவையாக எழுந்தது.

அப்படியானால் ஆள்.....?

திரும்பிப் போய், புதிதாக ஒருவனைத் தயார்ப்பண்ணி, கூட்டிவந்து....அது சாத்தியமே இல்லாத சமச்சாரம்.

அந்தத் தர்மசங்கடமான நிலையில் - வேறு ஒரு வேலையின் பொருட்டு அங்கு போய் நின்று இன்னொரு வீரன் அதனைத் தான் செய்வதாக முன்வந்தான்.

உடனடியாகத் திட்டம் விளங்கப்படுத்தப் பட்டு, அவன் புறப்பட்டுத் தயாரானான் -

புறப்படும்போது - வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டு - அந்தத் 'தளத்தின்' அழிபுதியிடம் உணர்ச்சிமயமான முகத்தோடு சொல்லிவிட்டுப் போனான் -

"தமிழர்களாகப் பிறந்தவங்களுக்கு கொஞ்ச மெண்டாலும் ரோசம் இருக்கோணும் !" ☆

எல்லாம் ஏற்பாடாகிவிட்டது. அவன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

இதற்கு முன்னரும் பல தடவை போய்ப் போய் வந்தவன் தான். ஆனால் - இனி வரமாட்டான்.

வழியனுப்பிவைக்க வந்த தோழன், அவனது தோள்களை அணைத்துக் கூட்டி வந்துகொண்டிருந்தான்.

அழைத்துச் செல்லப் போகின்றவரும், அனுப்பிவைக்க வந்த தோழர்களும் அருகிலே வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இருந்தாற்போல் - அவனது நடையின் வேகம் சற்றுக் குறைந்தது.

ஏனோ தெரிவிக்கவில்லை - மெல்ல மெல்ல முகம் இறுகிக்கொண்டபோனது.

கண்களில் நீர் திரையிட அவன் தயங்கினான்.

அவன் பின்னாலே திரும்பிப் பார்த்தான்.

அருகில் நின்ற தோழர்களைக் கடந்து வெகு தொலைவைப் பார்த்தான்.

விழ்களைப் பரப்பி ஏக்கத்தோடு பார்த்தான் - திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான்.

ஏன் பார்த்தான்.....? எதைப் பார்க்கிறான்.....? எங்களுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால், ஏதோ ஒரு யாற்றம் அவனில் தெரிந்தது.

'எல்லாவற்றுக்கும் உயராதி சந்தோசமாக வந்தவன், ஏன் திடீரென இப்படி ஆகிப் போனான்.....?'

இவன் நினைக்கும் போதே - இவன் டிமிருந்து மெல்ல விவகிக்கொண்டு -

அருகிலிருந்த காட்டுத் துண்டுகள் அவன் போனான்; போனவன் திரும்பி வந்தான் - ஒரு சோர்வான நடை; நடை மட்டும் தான்.

தனது உடலில் படிந்திருந்த மண் பழுதியை தட்டிக்கொண்டு வந்தான்; தனது உதடுகளிலிருந்த பழுதியையும் -

தாயகத்துக்குக் கடைசி முத்தம் கொடுத்து வணங்கிவிட்டு அவன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

கண்கள் சிவந்து கலங்கிப்போயிருந்தன; ஆனால், முகத்தில் தெளிவு தெரிந்தது; பார்வையில் உறுதி தெரிந்தது.

தோழர்களுக்கு மெய் சிறிந்தது.

இப்போது அவனைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்ததனால் எதுவும் அவன் டிமி கேட்கவில்லை.

எல்லோரிடமும் விடைபெற்று - திரும்பிப் பார்த்துக் கையசைத்து - அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

நடந்துகொண்டிருந்தவன், தோழர்களை விட்டு விடிக், சற்று எட்டத்திற்குப் போனதற்குப் பிறகு -

சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து எதையோ கிள்ளி எடுத்து - கைகளை விசித்து - கூட்டிச் சென்றுகொண்டிருந்தவரிடம் காட்டினானாம்...!

அவர் விக்கித்துப் போனார்.

"இது 'எங்கட மண்' ... இனிமே ஒரு நாளுமே எனக்கு இதைப் பாக்கக் கிடைக்காது..... அது தான்! ..."

